

«ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΑΡΡΕΝΩΝ ΣΥΡΟΥ»

Τρία «μαθητικά κατορθώματα – περιστατικά»

Η μαθητεία μου στο πρεσβυγενές ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΑΡΡΕΝΩΝ ΣΥΡΟΥ διήρκεσε από τον Σεπτέμβριον 1954 έως τον Ιούνιον 1960.

Εκείνο που μέχρι τώρα παραμένει ανεξίτηλο στην μνήμη μου ήταν το ήθος, ο επαγγελματισμός, η επάρκεια και η αφοσίωση στην εκπαίδευσή μας των καθηγητών που, σχεδόν, όλοι δεν ζουν πλέον.

Ας είναι η μνήμη τους αιωνία. Έχτισαν το δικό μας πνευματικό «ευ ζήν».

Η τάξη μας, χωρίς να είναι η πρώτη στην σκανταλιά, (ήταν κι άλλες χειρότερες), είχε συμμαθητάκια λίγο ζωηρά που δεν έχαναν την ευκαιρία να καταστρώσουν την «πλάκα». Και εκείνοι οι καημένοι καθηγητές προσπαθούσαν με ευγένεια, και παρά τα νεύρα τους που εμείς τα τεντώναμε, να μας επαναφέρουν στην ευταξία.

Αν και έχουν περάσει έκτοτε τόσα χρόνια, από το πλήθος των μαθητικών κατορθωμάτων και αταξιών που πάντα ενθυμούμαι, θα προσπαθήσω να περιγράψω τρία «χαριτωμένα» στιγμιότυπα.

1) Η τάξη μας που γειτνίαζε με τον δρόμο και τα σκαλάκια προς την Ανάσταση, εισήλθε, μετά το διάλειμμα, αγεληδόν, στην αίθουσα και πριν προλάβομε να καθίσομε στα θρανία, εκσφενδονίστηκε ένα σύκο που διέγραψε τροχιά στον αέρα, και περνώντας ξυστά από το κεφάλι του εισερχομένου καθηγητή μας, επέπεσε με σφοδρότητα στον πίνακα, προκαλώντας και τον ανάλογο θόρυβο.

Ο καθηγητής μας, Θεολόγος, που είχε τότε πρόβλημα ευκρινούς όρασης «σήμανε συναγερμό», προσπαθώντας να αντιληφθεί τί ήταν και τί συνέβη και ποιός προέβη στην απρέπεια αυτή που ήταν και κάπως επικίνδυνη.

Μέχρι τώρα ηχούν στ' αυτιά μου οι δυνατές φωνές της αγανάκτησής του «... Κύριοι παληάνθρωποι ... ποιός το έκανε αυτό;».

Οποσδήποτε θα ανεκάλυπτε τον δράστη και θα του επεφύλασσε αποβολή. Όμως, κάποιος σήκωσε το χέρι του για να μιλήσει.

«Πες παιδί μου εσύ».

Κί' ο μαθητής: «Κύριε Καθηγητά, ήταν ένα παληόπαιδο που περνούσε στα σκαλάκια και πέταξε το σύκο απ' έξω απ' το παράθυρο στην τάξη». Κί' ο ευγενής Καθηγητής μας που, όπως προείπα, είχε πρόβλημα ευκρινούς όρασης: «Το αντελήφθην εγώ, αλλά ήθελα να διαπιστώσω την αξιοπιστία σας».

2) Λίγο πριν αποφοιτήσομε το 1960, μας ρώτησε ο Μαθηματικός τί σκόπευε ο καθένας να ακολουθήσει μετά την αποφοίτηση.

Έλεγε ο καθένας τί σχεδίαζε, είτε ναυτικό επάγγελμα, είτε στρατιωτική σταδιοδρομία, είτε υπαλληλική ιεραρχία κ.λπ.

Σε μιά στιγμή απευθυνόμενος ο Μαθηματικός στον συμμαθητή μας που προηγουμένως είχε αποτύχει, όπως συνήθως, στην επίλυση μαθηματικής εξίσωσης στον πίνακα, τον ρωτά: «Εσύ τί θα κάνεις σε λίγους μήνες που θα αποφοιτήσεις;».

Μαθητής: «Θα πάω στην θάλασσα για καπετάνιος».

Κί' ο Μαθηματικός: «Τον κακό σου τον φλάρο, εγώ ούτε γράμμα δεν θα στείλω με το βαπόρι που θα είσαι εσύ καπετάνιος».

3) Ο εκλεκτός Φιλολόγός μας εξέταζε την τρίτη κλίση των ονομάτων που μας είχε διδάξει την προηγούμενη εβδομάδα, και όλοι θυμόμαστε ότι η τρίτη κλίση παίρνει μία συλλαβή παραπάνω στις πλάγιες πτώσεις (περιπτοσύλλαβος).

Με αυτή την παραδοχή – κανόνα – ερωτηθείς ο συμμαθητής μας πώς είναι η γενική της λέξης «ύδωρ», απαντά με ενθουσιασμό, βεβαιότητα και στόμφο: «του ύδωρος, Κύριε Καθηγητά».

Τραβούσε τα μαλλιά του ο καλός εκ Μάνης Φιλολόγός μας.

Στην επόμενη ερώτησή του ποιός θα μας πει ένα τριτόκλιτο όνομα (που βέβαια θα είναι περιπτοσύλλαβο), πετάγεται άλλος και λέει: «ο διάκων, του διάκονος, Κύριε Καθηγητά».

Είναι σίγουρο ότι αφ' ότου μετετέθη στην Αθήνα ο Φιλολόγος, δεν ξαναπέρασε απ' την Σύρα ούτε στ' όνειρό του.

Ας είναι αιωνία η μνήμη των πιο πάνω στα στιγμιότυπα αναφερθέντων, Θεολόγου, Μαθηματικού, Φιλολόγου.

ΑΝΔΡΕΑΣ Γ. ΠΑΣΣΑΣ, Νοε. 2013